

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Ἰράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκατέσσαρες Φλεβάρη
κι' ἡ Βουλὴ μᾶς ἀριθάρει.

Ψυχοσαδνάτου τελετὴ καὶ μακαρίζται σκελετοί.

Φ.— Ἡμέρα μνημοσύνων
καὶ κοπετῶν καὶ θρήνων.

Ἡμέρα γιὰ νὰ δέρνεσαι σὲ μνήματα καὶ τάφους
καὶ μὲ κυπαρισσόμηλα νὰ στέφῃς τοὺς κροτάφους.

Π.— Καὶ σήμερα σὰν πρῶτα
πάλι' στὴν ἴδια νότα
πικρὸν τονίζεις θρήνων
ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων.

Πάλι μὲ πνεῦμα χλεύης
κόκκαλ' ἀναμοχλεύεις,
κι' ἀμέριμνος γελαῖς
μὲ νεκροκεφαλᾶς.

Ἐπέρασαν τὰ στεῖα,
καὶ σήμερα νηστεία
καὶ τόση προσευχή.

Καὶ κάθε σὰρξ βροτεία
μετὰ τρελλὴν κραιπάλην
τὸ μάταιον καὶ πάλιν
τῆς σφαίρας ἀπηχέι.

Καὶ πάλιν τὰ συνήθη,
κεράκια καὶ λαμπάδες,
κόλλυθα καὶ παπάδες
καὶ κτύπημα' στὰ στήθη.

Τὶ τάχατε δηλοῖ,
καυμένε Φασουλῇ,
κι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι;
Δηλοῖ, βρὲ κακομοίρη,
ὅπως πρέπει νὰ γελαῖς καὶ νὰ χῆς εὐθυμία
στῆς γῆς τὴν ἀτιμία.

Σημαίνει πῶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μακρατζώνῃς
μὲ βλάκας περιλύπους,
μὰ πρέπει κατὰ τύπους
νὰ λαλεῖς γιὰ πεθαμμένους καὶ ζῶντας νὰ μουντζώνῃς.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιά κι' ἐνιὰκόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κι' ἑβδομήντα δύο,
σὲ δωμοὺς σεπτοὺς εἰσδύω.

Π.— Γιὰ κύτταξε τί χάλια,
γιὰ κύτταξε κεφάλια,
ποῦ στέκουν ἀδεχανά.

Καὶ φύρδην μίγδην ἔλα
ζητοῦν μὲ ζωντανά
νὰ κάνουν καραμπόλα.

Φ.— Κυττάζω, Περικλέτο,
πῶς ἀρχισες κι' ἐφέτο
νὰ κάνῃς τὸν Ἀμλέτο.

Π.— Γιὰ κύττα κεφαλαῖς!... πῶς χάσκουνε μαζί.
ποῖα νᾶναι φιφτυτοῦ καὶ ποῖα μπουρζοαῖ;
Ἄν ποτε νὰ κρίνῃς μέσα σὲ κεφαλῶν σωροὺς
ποῖο μετεμφισμένο παρέστη σὲ χοροὺς;

Καὶ ποῖο, μωρὲ κωθῶνι,
βογγοῦσε λυπημένο,
κι' ἐξήλευε κι' ἐφθόνει
τὸ μετεμφισμένο;

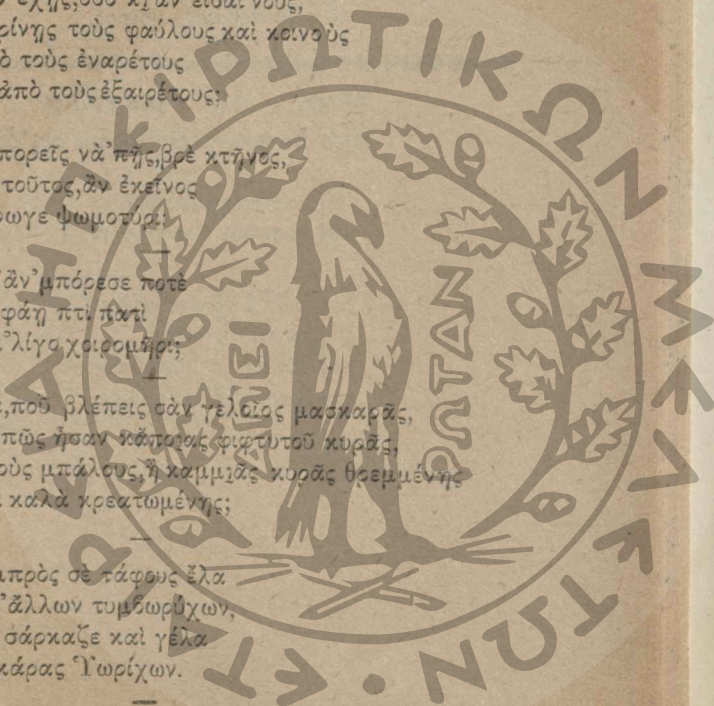
Ὅσο μαλὸ κι' ἂν ἔχῃς, ὅσο κι' ἂν εἶσαι νοῦς,
ἔμπορεῖς νὰ διακρίνῃς τοὺς φαύλους καὶ κοινούς
ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους
κι' ἀπὸ τοὺς ἐξαίρετους;

Ἄν ποτε νὰ πῇς, βρὲ κτήνος,
ἂν τοῦτος, ἂν ἐκεῖνος
ἔτρωγε ψωμοτύρι;

Κι' ἂν' ἔμπορεσε ποτὲ
νὰ φάῃ πτι πᾶσι
καὶ λίγα χοιρομήλα;

Ἄμμ' τὰ κόκκαλα, ποῦ βλέπεις σὰν γελαῖς μασκαράς,
εἴμπορεῖς νὰ πῇς πῶς ἦσαν κάποτε φιφτυτοῦ κυράς,
ὅπου τᾶδειχνε' στοὺς μπάλους, ἢ καμμιὰς κυρᾶς θεομμένης
καὶ καλά κρεατωμένης;

Ἐμπρὸς σὲ τάφους ἔλα
μετ' ἄλλων τυμβωρύχων,
καὶ σάρκαζε καὶ γέλα
μὲ κάρας ὕωρχων.

Βρέ Φασουλῇ, νταγιάντα...
ἐδῶ κοινὰ τὰ πάντα
καὶ τὸ μασκαράλῃκι.

Δὲν φαίνεται ποσῶς
τίς ἦτο κολοσσός,
καὶ τίς μικρὸ σκουλήκι.

Πάλιν μὲ παρασύρεις
μέσ' στὰ Νεκροταφεῖα,
κι' ἐν ἀπαθεί σοφίᾳ
πάν τὸ θνητὸν οἰκτεῖρεις.

Πλὴν ἔλα πάλιν τώρα,
ξυλένις μου ψωρίτη,
καὶ μετ' ἐμοῦ συχώρα
τὸν κάθε μακαρίτη.

Ἐέχνα τῆς γῆς τοὺς δόλους,
κατάνυξις, νηστεία...
θεὸς ὁ χωρέστους ὧλους,
πρὸς πάντας ἀμνηστεία.

Θεὸς ὁ χωρέστους ὧλους... οἶκτος κοινὸς ἄς εἶναι,
καὶ δάκρυα σὲ τάφους ἀδιακρίτως χύνε.
Σίμωνε πεθαμμένους χωρὶς καμμιὰ τρεμοῦλα..
μὴ σφίγγῃς τὸ κεμέρι,
καὶ τῶν νεκρῶν τὸ χέρι
δὲν ἀπειλεῖ ρεμοῦλα.

Πλησίαζε σὲ κλέφταις, μεγάλους καὶ μικρούς...
Φ — Τοὺς κλέφταις τοὺς φοβᾶμαι καὶ ζῶντας καὶ νεκρούς.
Ἐν τούτοις συγχωρῶ κι' ἐκεῖνον ποῦ βουτᾶ
σὲ κάσσαις θησαυροῦ,
κάθε κλεφτοκοτὰ
καὶ κλεφτοκοκοροῦ.

Σ' ὧλους σήμερ' ἀμνηστεία, καὶ τὰ χέρια μου θὰ στέψουν
κάθε μύστιν τῆς ἀμάκας,
καὶ τοὺς ἐναρέτους βλάκας,
ποῦ τὰ κρόδωσαν προῶρως πρὶν προφθάσουνε νὰ κλέψουν.

Συχώρα, Περικλέτο μου, κι' ὁ τάφος ἐνθυμήσου
κοινὸς πῶς εἶναι κληρὸς,
κι' ἂν ἐγεννήθῃς γαῖδαρος, ἐσὺ φιλοτιμήσου
πῶς νὰ πεθάνῃς χοῖρος.

**Μνημόσυνα μεγάλα
γὰρ Καρναδάλους κι' ἄλλα.**

Ἡμέρα μνημοσύνων
καὶ κοπετῶν καὶ θρήνων.

Καὶ νῦν ἄς ἐπινεύσωμεν
ἐπὶ τὰ καθεστῶτα,
καὶ νῦν ἄς μνημονεύσωμεν
τοῦ Καρναδάλου πρῶτα.

Μνημονεύσωμεν εἰρήνης
καὶ πηδῶντος ποδογύρου,
μνημονεύσωμεν κι' ἐκεῖνης
τῆς ἐξέδρας τῆς προχείρου.

Μνημονεύσωμεν ἐκεῖνων, ποῦ δειξάν κουτὸ κεφάλι
κι' ἐπληρώσανε παράδες
νὰ διασκεδάσουν ἄλλοι
καὶ νὰ δοῦνε μασκαράδες.

Μνημονεύσωμεν κραιπάλης
καὶ μασκαρομεγαλείου,
καὶ γενναίας χαρτοπάλης
πρώτου χαρτοδασιλείου.

Μνημονεύσωμεν κι' ἐκεῖνων
τῶν μαξιλαροπολέμων,
ποῦ μὲ θύελλαν κινδύνων
δὲν ἤπείλησαν τὸν Αἴμον.

Μνημονεύσωμεν ἐκεῖνην
τὴν μαξιλαροδροχὴν,
ποῦ σὲ τρώμων ἐποχὴν
ἀσφαλίζει τὴν εἰρήνην.

Μνημονεύσωμεν βελουδα, μνημονεύσωμεν μετὰξι
καὶ παρκέτα καὶ σαλόνια,
μνημονεύσωμεν ἐκεῖνα τὰν θοστόλιστα τὰμάξια,
ταῦτοκίνητα μὲ χιόνια.

Ἄς μνημονεύσωμεν, χαζὲ
τὰπρὲ — μιντὶ τὰ προλονζέ,
καὶ τόσον ἄλλας Ἀττικόν,
καὶ χωρατὰ κι' ἀστεῖα,
καὶ μασκαράδων κλασικῶν
ἐπαίνους κι' ἀριστεία.

Κόπους ἄς μνημονεύσωμεν, ποῦ δὲν ἐπῆγαν ἀδικα,
καὶ τόσα τσάγρια, ποῦ γιναν κι' ἐκεῖ στὰ Πιθαράδικα,
οὐ μὴν ἄς μνημονεύσωμεν καὶ ποιητὰς τῶν κάρρων,
ὅπου κατεκραύνωσαν τὸ γένος τῶν Βουλγάρων.

Μνημονεύσωμεν τὴν λύσαν μασκαράδων λυσσώδηκτων,
μὰ καὶ κόκκαλα σεμνά,
ποῦ βαμμένα καὶ γυμνά
ἐπροκάλεσαν τὸν οἶκτον.

Μνημονεύσωμεν κι' ἐκεῖνον τοῦ Θεάτρου τὸν χορὸν,
τὸν ἐπιτυχὴ καθ' ὅλα καὶ καθ' ὅλα ζωηρόν,
ποῦ διόκοσμος ὥραιος
ὕπενθύμιζε μοιραίως
ὅσῃν κοιτίδα τῶν πολέμων
τὴν φυλὴν τῶν χρυσανθέμων.

Κι' ἐνθυμῆσο τὸν Κουρόκου, τὸν Νοτζή, τὸν μαστρο — Τήνη
καὶ τοὺς μαχητὰς τοὺς ἄλλους,
ποῦ δὲν ξέρουν Καρναδάλους,
καὶ τοὺς γράφ' ἡ Ρωμηοσύνη ὅτῃς γορίτσας τῆς τὸν φῆνη.

Οἱ Κόντες ὁ τρανὸς
καὶ σαρακουστρανός.

Μνημόνευσε κυρίας
πειρακτικῶν πνευμάτων,
κι' ἐρώτων ἱερείας
ἡθῶν αὐστηροτάτων.

Μνημονεύσωμεν, βουδάλι,
τόσ' ἀγαλματώδη κάλλη
σκεπασμένα καὶ γυμνά,
καὶ γεμάτα κι' ἀχαμνά.

Μνημονεύσωμεν, σκαρτάδε,
καὶ τὴν φιφτυτοῦ τὴν τάδε,
καὶ τῆς ἐποχῆς τὴν πλύστρα,
ποῦ ναι' στοὺς χοροὺς τσακίστρα.

Μνημονεύσωμεν τὴν κάσσα
καθεμιᾶς χορτάτης σπείρας,
μνημονεύσωμεν τὰ πάσα
καθεμιᾶς εὐθύμου χήρας.

Μὲ χαρὰν Ρωμηῶν εὐθύμων
μνημονεύσωμεν τῶν μίμων
καὶ τῶν μώμων τὴν γενειά.

Τὴν Παλλάδα μὲ τὸ δόρυ
κι' εὐθυμίαν μὲ τὸ ζόρι
καὶ μὲ χίλια δροῦ στανιά.

Σὺ δέ, φίλτατε τῶν φίλων,
παραδλέπων τρικυμίας,
κέντα τῶν Ρωμηῶν τὸν ζήλον
πρὸς γελώσας εὐθυμίας,
καὶ προσπάθει διαπύρως
εὐθυμὸς νὰ γίνῃς χήρος.

Μνημονεύσωμεν τῶν χρόνων
τῶν εὐθύμων, τῶν ἀκμαίων,
μνημονεύσωμεν μὲ πόγον
καὶ τῶν χαριῶν Κυμαίων.

Στῆς Ἀποκρηᾶς τῆς χάραις,
σὲ χαρτοπολέμων σάλους,
ἐγῆκαν μὲ σημαῖας μαύραις
νὰ δεχθῶν τοὺς Καρναδάλους.

Κι' ὁ κύριος Καρναδάλος τοὺς ῥάτῃς ἐτὶ κάνετε;
γιατὶ κακόμειρα παιδιὰ τὸ κρέας σας δαγκάνετε;
Κι' ἐκεῖνοι τοῦ φωνάζανε: Καρνάδαλε, πεινάμε,
καὶ τούτοις τῆς Ἀποκρηᾶς μὲ μαύρα τῆς περῆμα.

Καρνάδαλε, μὴ μᾶς ῥάτῃς,
Καρνάδαλε, μὴ μᾶς κυτῆς,
κι' ἀμέσως τώρα μασκαρά,
μὲ μαύρα καὶ μὲ ταμπούρα
πήγανε καὶ τραγούδα
ἔμπρὸς στὴν κλεισμένη τὴν Βουλὴ
πῶς πείνα πλάκωσε πολλή,
μαύρη σὰν καλχακούδα.

Ἦς τοὺς πῶς κακαρόνομε
καὶ φόρους δὲν πληρόνομε.

Κι' ἂν ἔλθ' εἰσπράκτωρ ἄγριος φόρους τῆς Κύμης θέλων
θὰ κάμῃ μόνον εἰσπραξίν κοινωφελῶν φασκέλων,
καί' στὸ Ταμεῖο τὸ κοινὸ καί' στὸ κοινὸ κεμέρι
καθυστεροῦντα φάσκελα κι' ἐκ μέρους μας θὰ φέρῃ.

Μνημονεύσωμεν καὶ πάντων, Περικλέτο, καὶ πασῶν,
τῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας
μὲ συχνὰς προεσπερίδας
πάλιν διαφημισθέντων καὶ διαφημισθεισῶν.

Μνημονεύσωμεν ἀκόμη καὶ καμπόσα ντομινά,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ φωνάζῃς: πίσω σ' ἔχω Σατανᾶ.
Μνημονεύσωμεν ἀκόμη καὶ τοῦ κράτους τῆς Βουλαῖς
μὲ τὰ χωρατὰ τὰ κρύα,
καὶ θεάτρων θεωρεῖα
μὲ κυρίαῖς μπαλαρίναις καὶ μὲ νεκροκεφαλαῖς.

Τὰς προσωπίδας τῶν νεκρῶν ἐρεῦνα, Περικλέτο...
δρέψε κυπαρισσόμηλα καὶ χόρεψε μπαλέτο.
Τὶ φοβερόν!.. δὲν σώζεται μὴ φύσιογνωμία,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃ δὲν ἔμπορεῖ διάκρισις καμμία
ποῖος μόνον κότες ἔκλειψε καὶ ποῖος τρανὰ ταμεῖα.

Μέθα μὲ ρετσινάτο
σὲ νεκροπανηγύρεις,
καὶ φώναζε φρενήρης:
τὸ προσωπεῖον κάτω.

Ἴδὲ τί προσωπίς
καὶ τί κενὸ κεφάλι...
δὲν ξέρεις τί νὰ πῇς
γιά τῶν θνητῶν τὸ χάλι.

Μία κοινοτοπία
κι' ὁ τάφος ἔχει γίνει,
καὶ σκοῦζε διατόρως:

Κάτω τὰ προσωπεῖα,
κι' ἀπρόσωπος ἄς μείνῃ
πᾶς προσωπιδοφόρος.

Π. — Ἐγὼ πολλοὺς ἀνθρώπους
καὶ δίχως προσωπίδα
πολλαῖς φοραῖς τοὺς εἶδα
τεχνίτας διπροσώπους.

Ἀναμνήσεις νεκρῶν
μ' ἓνα πόνον πικρόν.

Φ. — Νὰ τὸ μνῆμα τοῦ Τρικούπη, ποῦ γι' αὐτὸ πολλὰ μοῦ λές...
κύττα κάνιστ' ἀνθοφόρα...
τὰ φαρμάκια κι' ἡ χολαῖς
ἔγιναν στεφάνια τώρα.

Τὴν θυμᾶσαι τὴν Ἐληά,
τὴν μεγάλη, τὴν παληά,
καὶ χρυσῶν ἐλπίδων χρόνους;

Στῆς Ἐληᾶς αὐτῆς τοὺς κλώνους
βλέπω τώρα στηριγμένους
μερικοὺς ἀποσταμένους.

Μὴν ἀναζητᾶς μὲ πόνο
τὴν Ἐληά τὴν δοξασμένη...
ἔμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ μνῆμα μόνον
θὰ τὴν εὖρης ἀνθισμένη.

Εὐχυμοὶ σκεπάζουν κλώνοι
τὸ μνημεῖο τὸ κλεινόν...
Ἀμμι θυμᾶσαι τὸ Κορδόνι,
τὸ μεγάλο, τὸ τρανόν;

Π. —

Φ. —

Π. —

Τὸ θυμᾶμαι ποῦ καὶ ποῦ...
Τὸν θυμᾶσαι τὸν παπποῦ
καὶ τὸν γέρο τοῦ Μωρηᾶ;

Πῶς καὶ τὸν λαοφιλῇ
τὸν ἀμείδει, Φασουλή,
χαρτοπαίκτης μαχαιριά;

Φ. — Θυμᾶσ' ἐκείναις τῆς Ἐληᾶς κι' ἐκεῖνα τὰ Κορδόνια
σοῦ φαίνονται χειρότερα τὰ περασμένα χρόνια,
ἢ μὴ πρεσβεύῃς τὸ ῥήθην ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδη
πῶς τὸ παρὸν αἰεὶ κακόν;

Π. — Ἐέρω κι' ἐγὼ, κασίδη.

Φ. — Νὰ ξεραθῇς, ποῦ δὲν ἔμπορεῖς νὰ πῇς καὶ σὺ μὴ γνώμη.

Π. — Ὅμως ἄς μνημονεύσωμεν κι' ἄλλους νεκροὺς ἀκόμη,
ποῦ μίαν ὠνειρεύθησαν ὑποφερτὴν πατρίδα,
μὰ τώρα μὲς στὸ χάλι τῆς
τὴν τρώει τὸ κεφάλι τῆς,
καὶ νύκτα μέρα ξύνεται καὶ βγάζει πιτουρίδα.

Φ. — Ἐλα νὰ μνημονεύσωμεν μετὰ τρελλὴν κραιπάλην
προγόνους σοδαρούς,
κι' ἀνάστασιν πολλῶν νεκρῶν ἄς προσδοκῶμεν κι' ἄλλην
εἰς ἐκλογῶν καιρούς.

Συχωρεμένος, Περικλῆ, καθένας ἔθνομάρτυς,
κἂν παραλῆς παχύσαρκος, κἂν ἀχαμνὺς ψωρίτης,
μὰ καὶ τὸν σιδηρόδρομο μνημόνευσε τῆς Σπάρτης,
γιατὶ κι' αὐτὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι μακαρίτης.

Οὐ μὴν καὶ νομοσχέδια μνημόνευσε μεγάλα,
ποῦ τὰ ξεφοβήνισε δεινὸς οἰκονομίας ἥρωας,
γιατὶ κι' αὐτὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ταφοῦν μὲ τᾶλλα,
κι' ἄς ἔχουν γαῖαν ἐλαφράν, κι' ἡ μνήμη των ἀγῆρων.

Π. —

Καρναβαλίζουν κι' οἱ νεκροί...
ἐδίδα τὸ Κουδέρνο,
κι' ἔλου μεγάλοι καὶ μικροί
μοῦ λένε νὰ σὲ δέρνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Φάρος, παίδων τε κι' ἐφήρων περιοδικὸν ἐν πρώτοις...
μὲς στὴν Πόλιν βγαίνει τώρα,
κι' ὅσο πάει πέρνει φῶρα,
ὁ δὲ κύριος Δεπάστας ὁ καλαίσθητος ἐκδότης.